

JAZZ

Lyden av New York

Dette bandet er lykkelig eier av et åpent og grovkornet uttrykk.

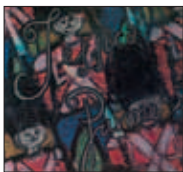
Jessica Pavone
Army Of Strangers

Porter Records

NEW YORK ER

STADIG å regne som smeltedigel og tilholdssted for musikkens fortropper. Byen

har en lang tradisjon for å fremdyrke miljøer der åpenhet er drivkraft og musikalske sjangere inngår uventede allianser eller lever uanstrengt side om side. Fiolinist Jessica Pavone representerer et yngre tilskudd av musikere innenfor denne tradisjonen. Hun er spennende å følge av den enkle grunn at man ikke vet hva hun leverer neste gang.

Ser man på hvilke musikere Pavone har spilt med i sine ti aktive New York-år, får man bekreftet uforutsigbarheten. Anthony Braxton, Taylor Ho Bynum, William Parker og ikke minst Mary Halvorson er bare noen av dem hun har jobbet med. Det bør også nevnes at Pavone har utgitt album på Tzadik. Dette plateselskapet drives av John Zorn, mannen som er selve symbolet på New Yorks sammensatte miljø, der samtidsmusikk, klezmer, rock, jazz og soul kommuniserer uanstrengt.

Tradisjonen. På *Army Of Strangers* har fiolinisten med seg tre musikere som gjør mye av seg i lydbildet. Pete Fitzpatrick, gitar, Jonti Siman, bassgitar og Harris Eisenstadt, trommer mater Pavone med mørk og råskimrende akkordbruk og rytmikk. Fitzpatrick får så mye rom til å rocke på skakke at gitaren fremstår som like sentral som fiolin. Det er imidlertid Pavone som har skrevet alt materialet, så det bærer hennes merke.

Lytter man til kvartettens musikk

«DET MEST KARAKTERISTISKE TREKKET VED JESSICA PAVONES MUSIKK, ER HVORDAN DET STRENGT ARRANGERTE LØSES OPP I MØTET MED DET IMPROVISERTE.

med historien som bakteppe, er det noen band som dukker opp i erindringen. Det første er Curlew der Fred Frith var det mest kjente medlemmet, og det andre er Dirty Three som gir Bad Seeds-assosiasjoner. Trekker man sammenlikningen lenger inn mot jazz, kan man havne ved Oddysebandet til James Blood Ulmer, der fiolinisten het Charles Burnham. Saftig og naivt. Det mest karakteristiske trekket ved Jessica Pavones musikk, er hvordan det strengt arrangerte løses opp i møtet med det improviserte. Det er nettopp disse

musikernes mangefasetterte erfaringsbakgrunn som muliggjør den fleksible måten å ytre seg på. Fiolinistens kammermusikalske erfaringer lar seg også høre i stoffets strukturer. Tydelig tematikk og dagklare melodisnutter holder uttrykket sammen.

Åpningssporet *Cast Of Characters* bader i saftig og overstyrt gitarlarm som holder god avstand til støyen, mens fiolin kontrasterer og fanger vemod med lange linjer. Ja, Pavone låner blåtone fra folkloren uten å vippe inn i den. Bassist Jonti Siman spiller med en lyd som har 70-tallet

som referanseramme og som lader låtene med gode minner. *Apparently I'm Still Bleeding* åpner med et naivt og forsiktig tema som bygges ut mot det storvokste, mens Pavone improviserer i front. Harris Eisenstadt tilfører dynamikk og variert puls.

Det er ikke på grunn av noe grunnleggende nyskapende jeg faller for denne musikken. Styrken ligger i selve fremføringen, i den måten de fire musikerne tar eierskap i spillet og legger igjen spor av nødvendighet i det de ytrer. Det er fordi de fire tror på det de gjør, at jeg kan tro på dem. Det er alltid godt å høre musikere som investerer dyktigheten sin i innhold og velger seg en form de helt åpenbart føler sterkt for.

Jessica Pavone vil ganske sikkert finne seg et annet sted neste gang jeg møter henne i musikken. ☒

ARILD R. ANDERSEN